

* ד'ג'ג' *

טי א וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר: ומליל יי עם משה ולאהרן
 (סי'א ועם אהרן) למימר; ב זאת חקת התורה אשר-צוה יהוה לאמר דבר א
 אל-בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין-בה מום
 אשר לא-עלה עליה על: דא גזירת אוריתא. דפקיד יי למימר. מליל עם בני ישראל.
 ויסבון לך תורתא סמוקתא שלמתא. דלית בה מומא. דלא סליק עלה נירא; ג ונתתם אתה
 אל-אלעזר הכהן והוציא אתה אל-מחויך למחנה ושחט אתה לפניו:
 ותתנון יתה. לאעזר כהנא. ויפיק יתה למברא למשריתא. ויכוס יתה קדמוהי; ד ולקח
 אלעזר הכהן מדמה באצבעו והיה אל-נכח פני אהל-מועד מדמה
 שבע פעמים: ויסב. לעזר כהנא. מדמה באצבעיה. וידי. לקביל אפי משפן זמנא. מדמה
 שבע זמנין; ה ושרף את-הפרה לעיניו את-ערה ואת-בשרה ואת-דמה
 על-פרשה ישראל: ויזקיד ית תורתא לעינוהי. ית משכה וית בשרה וית דמה. על אוכלה
 ויזקיד; ו ולקח הכהן עץ ארו ואזוב ושני תולעת והשליך אל-תוף שרפת
 הפרה: ויסב כהנא. אעא דארזא. ואיזובא ועבע זהורי. וירמי. לגו יקידת תורתא; ז וכבס
 בגדיו הכהן ורחץ בשרו במים ואחר יבא אל-המחנה וטמא הכהן
 עד-הערב: ויצבע לבושוהי כהנא. ויסחי בשריה במי'א. ובתר כן ייעול למשריתא. ויהי מסאב
 כהנא עד רמשא; ח ושרף אתה יכבס בגדיו במים ורחץ בשרו במים
 וטמא עד-הערב: ודמוקיד יתה. יצבע לבושוהי במי'א. ויסחי בשריה במי'א. ויהי מסאב
 עד רמשא; ט ואסף א איש טהור את אפר הפרה והניח מחויך למחנה
 במקום טהור והיתה לעדת בני-ישראל למשמרת למי נדה חטאת
 הוא: ויכנוש גבר דכי. ית קטמא דתורתא. ויצנע. מברא למשריתא באתר דכי. ותהי.
 לכנשתא דבני ישראל למטרא. למי אדיותא חטתא היא; י וכבס האסף את-אפר
 הפרה את-בגדיו וטמא עד-הערב והיתה לבני ישראל ולגר הגר
 בתוכם לחקת עולם: ויצבע. דכניש ית קטמא דתורתא ית לבושוהי. ויהי מסאב עד
 רמשא. ותהי לבני ישראל. ולגיריא. דיתגירון ביניהון לקים עלם; * יא הנגע במת
 לכל-נפש אדם וטמא שבעת ימים: דיקרב במיתא לכל נפשא דאנשא. ויהי מסאב
 שבעא יומין; יב הוא יתחטא-בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר
 ואם-לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר: הוא ידי עלוהי.
 ביומא תליתאה. וביומא שביעאה ידכי. ואם לא ידי עלוהי. ביומא תליתאה. וביומא שביעאה
 לא ידכי; יג כל-הנגע במת בנפש האדם אשר-ימות ולא יתחטא
 את-משפן יהוה טמא ונכרתה הנפש ההוא מישראל כי מי נדה
 לא-זרק עליו טמא יהיה עוד טמאתו בו:

כָּל דִּיקְרָב. בְּמִיתָא בְּנַפְשָׁא דְאַנְשָׁא דִּימּוּת וְלֹא יְדֵי עֲלוּהִי. ית משכנא דיי סאיב. וישתיצי. אנשא
ההוא מישרא. ארי מי אדיותא. לא אזדריקו עלוהי מסאב יהי. עוד סאובתיה ביה; יד זאת
התורה אדם פי-ימות באהל כל-הבא אל-האהל וכל-אשר באהל
יטמא שבעת ימים: דא אוריתא. אנש ארי ימות במשכנא. כל דעליל למשכנא וכל
דבמשכנא, יהי מסאב שבעא יומין; טו וכל כלי פתוח אשר אין-צמיד פתיל עליו
טמא הוא: וכל מן דחסף פתית. דלית מגופת שיע מקף עלוהי. מסאב הוא; טז וכל
אשר-יגע על- פני השדה בחלל-חרב או במת או-בעצם אדם או
בקבר יטמא שבעת ימים: וכל דיקרב על אפי חקלא. בקטיל חרבא או במיתא. או
בגרמא דאנשא או בקברא. יהי מסאב שבעא יומין; יז ולקחו לטמא מעפר שרפת
החטאת ונתן עליו מים חיים אל-כלי: ויסבון לדמסאב. מעפר יקידת חטאת. ויתין
עלוהי, מי מבווע למן;

(שני) יח ולקח אזוב וטבל במים איש טהור והזה על-האהל
ועל-כל-הכלים ועל-הנפשות אשר היו-שם ועל-הנגע בעצם או
בחלל או במת או בקבר: ויסב איזובא. ויטבול במיא גבר דכי. וידי על משכנא ועל כל
מניא. ועל נפשתא דהו תמן. ועל דיקרב (ס"א דקרב). בגרמא או בקטילא. או במיתא או בקברא;
יט והזה הטהר על-הטמא ביום השלישי וביום השביעי וחתאו ביום
השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר בערב: וידי דכיא על מסאבא. ביומא
תליתאה וביומא שביעאה. וידכיניה ביומא שביעאה. ויצבע לבושוהי. ויסחי במיא וידפי ברמשא;
כ ואיש אשר-יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההוא מתוך הקהל
כי את-מקדש יהוה טמא מי נדה לא-זרק עליו טמא הוא: וגבר דיסתאב
ולא ידי עלוהי. וישתיצי. אנשא ההוא מגו קהלא. ארי ית מקדשא דיי סאיב. מי אדיותא, לא
אזדריקו עלוהי מסאב הוא; כא והיתה להם לחקת עולם ומזה מי-הנדה יכבס
בגדיו והנגע במי הנדה יטמא עד-הערב: ותהי להון לקים עלם. ודמדי מי
אדיותא יצבע לבושוהי. ודיקרב במי אדיותא. יהי מסאב עד רמשא; כב וכל אשר-יגע בו
הטמא יטמא והנפש הנגעת תטמא עד-הערב: וכל. דיקרב ביה מסאבא יהי
מסאב, ואנש דיקרב ביה יהי מסאב עד רמשא; פ

בבסת"י כ א ויבאו בני-ישראל כל-העדה מדבר-צן בחדש הראשון
וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם: ואתו בני ישראל. כל פנשתא
למדברא דצין בירחא קדמאה. ויתיב עמא ברקס. ומיתת תמן מרים, ואתקברת תמן; ב ולא-היה
מים לעדה ויקהלו על-משה ועל-אהרן: ולא הוה מיא לכנשתא. ואתכנישו, על
משה ועל אהרן; ג וירב העם עם-משה ויאמרו לאמר ולו גוענו בגוע אחינו
לפני יהוה: ונצא עמא עם משה. ואמרו למימר. לוי דמיתנא, במותא דאחנא קדם י;

ד וְלִמָּה הִבַּאתֶם אֶת־קֶהֶל יְהוָה אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ
 וּבְעִירָנוּ: וְלִמָּה אֲתִיתוּן יְת קהלא די. לַמִּדְבָּר הַדֵּין. לַמַּמַּת תִּמְנָן. אֲנַחְנָא וּבְעִירָנָא;
 ה וְלִמָּה הֶעֱלִיתֶנוּ מִמִּצְרַיִם לְהֵבִיא אֹתָנוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַרְע הַזֶּה לֹא |
 מָקוֹם זֶרַע וְתֹאנָה וְגִפְנֵי וְרִמּוֹן וּמִים אֵין לְשִׁתּוֹת: וְלִמָּה אֲסִיקְתוּנָא מִמִּצְרַיִם.
 לְאִיתָאָה יִתְנָא. לְאִתְרָא בִישָׂא הַדֵּין. לֹא אֲתֵר כֶּשֶׁר לְבֵית זֶרַע. וְאִף לֹא תִינִין וְגוֹפְנִין וְרִמּוֹנִין. וּמִיָּא
 לִית לְמִשְׁתֵּי: וַיְבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקֶּהֶל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ
 עַל־פְּנֵיהֶם וַיֵּרָא כְבוֹד־יְהוָה אֲלֵיהֶם: וְעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִן קֳדָם קֶהֶל. לַתְּרַע מִשְׁפָּן
 זִמְנָא. וּנְפְלוּ עַל אֶפְיָהוֹן. וְאִתְגְּלִי יִקְרָא דִּי לְהוֹן; פ

(שלישי) (שני כשהן מחוברות) ז וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה
 לְמִימְרֵי; ח קַח אֶת־הַמַּטֵּה וְהַקֶּהֶל אֶת־הָעֵדָה אֹתָהּ וְאַהֲרֹן אַחִיד וְדַבַּרְתֶּם
 אֶל־הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם וְנָתַן מִימּוֹ וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מַיִם מִן־הַסֵּלַע וְהִשְׁקִיתָ
 אֶת־הָעֵדָה וְאֶת־בְּעִירָם: סב יְת חוטרָא. וְכַנּוּשׁ יְת כְּנִשְׁתָּא אֵת וְאַהֲרֹן אַחוד. וְתַמְלִלֹן עִם
 כִּיפָא. לְעֵינֵיהוֹן וְיִתִּין מוֹהִי. וְתַפִּיק לְהוֹן מִיָּא מִן כִּיפָא. וְתַשְׁקִי יְת כְּנִשְׁתָּא וְיִת בְּעִירָהוֹן; ט וַיִּקַּח
 מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֵּה מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוְּהוּ: וּנְסִיב מֹשֶׁה. יְת חוטרָא מִן קֳדָם יִי.
 כְּמָא דְכַפְקֵדִיָּה; י *וַיִּקְהֲלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת־הַקֶּהֶל אֶל־פְּנֵי הַסֵּלַע וַיֹּאמֶר
 לָהֶם שְׁמַעוּ־נָא הַמַּרְיָם *הַמִּן־הַסֵּלַע הַזֶּה נּוֹצֵיא לָכֶם מַיִם: וְכַנּוּשׁ. מֹשֶׁה
 וְאַהֲרֹן. יְת קֶהֶל לַקֳדָם כִּיפָא. וְאִמֵר לְהוֹן. שְׁמַעוּ כַעַן סְרַבְנֵיָא. הַמִּן כִּיפָא הַדֵּין. נְפִיק לְכוּן מִיָּא;
 יא וַיֵּרָם מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ וַיַּךְ אֶת־הַסֵּלַע בְּמַטְּהוּ פַעַמִּים וַיֵּצְאוּ מַיִם רַבִּים
 וַתִּשֶׁת הָעֵדָה וּבְעִירָם: וְאִרִים מֹשֶׁה יְת יְדִיָּה. וּמַחָא יְת כִּיפָא. כְּחוטרָיָה תִרְתִּין זִמְנִין.
 וּנְפִקוּ מִיָּא סְגִיָּי. וְשִׁתִּיאַת כְּנִשְׁתָּא וּבְעִירָהוֹן; ס יב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 וְאַל־אַהֲרֹן יַעַן לֹא־הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישְׁנִי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְכֹן לֹא
 תָּבִיאוּ אֶת־הַקֶּהֶל הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם: וְאִמֵר יִי לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן.
 חֲלַף דְּלֹא הִימְנַתוּן בְּמִימְרֵי. לְקַדְשׁוֹתֵי. לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל. כְּכֹן. לֹא תַעֲלוּן יְת קֶהֶל הַדֵּין; לְאַרְעָא
 דִּיהִבִּית לְהוֹן; יג הִמָּה מִי מְרִיבָה אֲשֶׁר־רְבוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְהוָה וַיִּקְדָּשׁ
 בָּם: אֲנוּן מִי מְצוֹתָא. דְּנַעֲזוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל קֳדָם יִי. וְאִתְקַדְּשׁ בְּהוֹן; ס

ג' בסת"י (רביעי) יד וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקֹּדֶשׁ אֶל-מֶלֶךְ אֲדוֹם כֹּה אָמַר
אָחִיךָ יִשְׂרָאֵל אֵתְּהָ יָדְעָתָ אֵת כָּל-הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְאָתָנוּ; וּשְׁלַח מֹשֶׁה
אֲזַגְדִּין. מָרְקָס לֹת מֶלֶכָּא דְאֲדוֹם. בְּדַנְן אָמַר אַחוּךְ יִשְׂרָאֵל. אֵת יָדְעָתָ. יֵת כָּל עֲקָתָא
דְּאִשְׁכַּחְתָּנָא; טו וַיִּרְדּוּ אֲבֹתֵינוּ מִצְרִימָה וַנִּשָּׁב בְּמִצְרַיִם יָמִים רַבִּים וַיִּרְעוּ
לָנוּ מִצְרַיִם וְלֹאֲבֹתֵינוּ; וּנְחַתוּ אֲבָהֵתָנָא לְמִצְרַיִם. וַיִּתִּבְנֶא בְּמִצְרַיִם יוֹמִין סְגִיָּאִין.
וְאֲבֹאִישׁוּ לָנָא, מִצְרָאִי וְלֹאֲבָהֵתָנָא; טז וַנִּצְעַק אֶל-יְהוָה וַיִּשְׁמַע קִלְנוּ וַיִּשְׁלַח
מִלְאָךְ וַיִּצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בְּקֹדֶשׁ עִיר קָצֵה גְבוּלְךָ; וְצִלְיָנָא קָדָם
יְיָ וְקִבִּיל צְלוֹתָנָא. וּשְׁלַח מֶלֶכָּא. וְאֲפָקְנָא מִמִּצְרַיִם. וְהָא אֲנַחְנָא בְּרַקָּס, קָרְתָּא דְבִסְטָר תַּחוּמְךָ;
יז נַעֲבְרָה-נָא בְּאַרְעֶךָ לֹא נַעֲבֹר בְּשָׂדֶה וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתֶּה מִי בְּאֵר
*יִדְרֶךְ | הַמֶּלֶךְ נִלְךְ לֹא נִטָּה יָמִין וּשְׂמֹאול עַד אֲשֶׁר-נַעֲבֹר גְּבוּלְךָ; נַעֲבֹר
כָּעַן בְּאַרְעֶךָ. לֹא נַעֲבֹר בְּחֻקְל וּבְכָרֶם. וְלֹא נִשְׁתִּי מִי גוֹב. בְּאוֹרַח מֶלֶכָּא נִיזִיל. לֹא נִסְטִי לְיָמִינָא
וְלִשְׂמָאלָא, עַד דְּנַעֲבֹר תַּחוּמְךָ; יח וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲדוֹם לֹא תַעֲבֹר בִּי פֶן-בַּחֲרַב
אַצֵּא לְקִרְאָתְךָ; וְאָמַר לִיה אֲדוּמָאָה. לֹא תַעֲבֹר בְּתַחוּמֵיךָ. דְּלִמָּא בְּדַקְטָלִין בְּחַרְבָּא אָפּוּק
לְקַדְמוּתְךָ; יט וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלָה נַעֲלָה וְאִם-מִימֶיךָ נִשְׁתֶּה
אֲנִי וּמִקְנֵי וְנִתְתִּי מִכָּרֶם רַק אִין-דְּבַר בְּרַגְלֵי אַעֲבְרָה; וְאָמְרוּ לִיה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּאוֹרַח כְּבִישָׂא נִסְקֵי. וְאִם מִיךְ נִשְׁתִּי אֲנָא וּבַעֲרִי. וְאַתִּין דְּמִיחוּן, לְחוּד לִית פִּתְגָם בִּישׁ בְּרַגְלֵי
אַעֲבֹר; כ וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר וַיִּצֵּא אֲדוֹם לְקִרְאָתוֹ בְּעַם כְּבֹד וּבִיד חִזְקָה;
וְאָמַר לֹא תַעֲבֹר. וּנְפַק אֲדוּמָאָה לְקַדְמוּתֵיהָ, בְּחִיל רַב וּבִיד תַּקִּיפָא; כא וַיִּמָּאן | אֲדוֹם נָתַן
אֶת-יִשְׂרָאֵל עֹבֵר בְּגְבוּלוֹ וַיִּט יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיוֹ; וְסָרִיב אֲדוּמָאָה. לֹא שָׁבַק יֵת
יִשְׂרָאֵל. לְמַעֲבֹר בְּתַחוּמֵיהָ, וְסָטָא יִשְׂרָאֵל מְלוֹתֵיהָ; פ

ד' בסת"י [ג'] (חמישי) (שלישי כשהן מחוברות) כב וַיִּסְעוּ מִקֹּדֶשׁ וַיָּבֹאוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל
כָּל-הָעֵדָה הַר הָהָר; וּנְטִלוּ מָרְקָס. וְאַתּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כָּל בְּנִשְׁתָּא לְהוֹר טוֹרָא; כג וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן בְּהַר הָהָר עַל-גְּבוּל אֶרֶץ-אֲדוֹם לֵאמֹר; וְאָמַר
יְיָ. לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן בְּהוֹר טוֹרָא, עַל תַּחוּס אֶרְעָא דְאֲדוֹם לְמִימַר; כד יֵאסֹף אַהֲרֹן אֶל-עַמּוּי
כִּי לֹא יָבֹא אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל אֲשֶׁר-מָרִיתֶם
אֶת-פִּי לְמִי מְרִיבָה; יִתְפַּנֵּשׁ אַהֲרֹן לְעַמִּיהָ. אֲרִי לֹא יִיעוֹל לְאַרְעָא. דִּיהִבִּית לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.
על, דְּסָרִיבְתוּן עַל מִימְרֵי לְמִי מִצּוֹתָא; כה קַח אֶת-אַהֲרֹן וְאֶת-אֶלְעָזָר בְּנֵי וְהֵעַל
אֶתְּם הַר הָהָר; דְּבַר יֵת אַהֲרֹן. וַיֵּת אֶלְעָזָר בְּרִיהָ, וְתַסִּיק יִתְהוֹן לְהוֹר טוֹרָא; כו וְהִפְשִׁט
אֶת-אַהֲרֹן אֶת-בְּגָדָיו וְהִלְבַּשְׁתֶּם אֶת-אֶלְעָזָר בְּנֵי וְאַהֲרֹן יֵאסֹף וּמַת
שָׁם; וְתִשְׁלַח יֵת אַהֲרֹן יֵת לְבוּשׁוֹהִי. וְתִלְבַּישׁוּן יֵת אֶלְעָזָר בְּרִיהָ, וְאַהֲרֹן יִתְפַּנֵּשׁ וַיְמוֹת תַּמָּן;

כז וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיַּעֲלוּ אֶל-הַר הַהָר לְעֵינֵי כָל-הָעֵדָה:
 וַעֲבַד מֹשֶׁה. כָּמָא דַּפְקִיד יי. וסליקו להור טורא, לעיני כל כנשתא; כח וַיִּפְשַׁט מֹשֶׁה
 אֶת-אַהֲרֹן אֶת-בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׂ אֹתָם אֶת-אַלְעֹזֶר בְּנוֹ וַיִּמַּת אַהֲרֹן שָׁם
 בְּרֹאשׁ הַהָר וַיֵּרֶד מֹשֶׁה וְאַלְעֹזֶר מִן-הָהָר: וַאֲשַׁלַּח מֹשֶׁה ית אהרן ית לבושהי.
 וַאֲבִישׁ יתהון ית אלעזר בריה. ומית אהרן. תמן בריש טורא. ונחת משה, ואלעזר מן טורא;
 כט וַיֵּרְאוּ כָל-הָעֵדָה כִּי גֹעַ אַהֲרֹן וַיִּבְכוּ אֶת-אַהֲרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בֵּית
 יִשְׂרָאֵל: וַחֲזוּ כָל כְּנִשְׁתָּא. ארי מית אהרן. ובכו ית אהרן תלתין יומין, כל בית ישראל; ס
 כא א וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ-עַרְדַּי יֹשֵׁב הַנְּגֹב כִּי בא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ
 הָאֲתָרִים וַיִּלְחַם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבַּ מִמֶּנּוּ שְׁבִי: ושמע. כנענאה מלכא דערד יתיב
 דרומא. ארי אתא ישראל. אורח מאלליא. ואגית קרבא בישראל, ושבא מניה שבאי; ב וַיֵּרֶד
 יִשְׂרָאֵל נֶדֶר לִיהוָה וַיֹּאמֶר אִם-נָתַן תִּתֵּן אֶת-הָעַם הַזֶּה בְּיָדִי וְהַחֲרַמְתִּי
 אֶת-עַרְיָהֶם: וקיס ישראל קיס. קדם יי ואמר. אם ממסר תמסר. ית עמא הדין בידי, ואגמר
 ית קרויהון; ג וַיִּשְׁמַע יְהוָה בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֶת-הַכְּנַעֲנִי וַיַּחֲרַם אֹתָהֶם
 וְאֶת-עַרְיָהֶם וַיִּקְרָא שֵׁם-הַמָּקוֹם חֶרְמָה: וקביל יי עלותיה דישראל. ומסר ית
 כנענאה. וגמר יתהון וית קרויהון, וקרא שמה דאתרא חרמה; פ

ה בסת"י [ג] ד וַיִּסְעוּ מֵהַר הַהָר דֶּרֶךְ יַם-סוּף לְסַבֵּב אֶת-אַרְצֵי אֲדוּם
 וַתִּקְצַר נַפְש־הָעַם בַּדֶּרֶךְ: ונטלו. מהור טורא אורח ימא דסוף. לאקפא ית ארעא
 דאדום, ועקת נפשא דעמא באורחא; ה וַיְדַבֵּר הָעַם בְּאֱלֹהִים וּבַמֹּשֶׁה לֵמָּה
 הָעֲלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בַּמִּדְבָּר כִּי אֵין לָחֶם וְאֵין מַיִם וּנְפִשָׁנוּ קָצָה
 בַּלָּחֶם הַקָּלָקָל: ואתרעם עמא. קדם יי ועם משה נצו. למא אסיקותונא ממצרם. לממת
 כמדברא. ארי לית לחמא ולית מיא. ונפשנא עקת, במנא הדין דמיכליה קליל; ו וַיִּשְׁלַח יְהוָה
 בְּעַם אֵת הַנְּחֹשִׁים הַשָּׂרְפִים וַיִּנְשָׁכוּ אֶת-הָעַם וַיִּמַּת עַם-רַב מִיִּשְׂרָאֵל:
 וגרי יי בעמא. ית חיוון קלן. ונכיתו ית עמא, ומית עם סגי מישראל; ז וַיָּבֹא הָעַם
 אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ חֲטֵאנוּ כִּי-דִבַּרְנוּ בִיהוָה וּבָךְ הַתְּפַלֵּל אֶל-יְהוָה וַיִּסַּר
 מֵעֲלֵינוּ אֶת-הַנְּחֹשׁ וַיִּתְּפַלֵּל מֹשֶׁה בְּעַד הָעַם: ואתא עמא לות משה ואמרו חבנא.
 ארי אתרעמנא קדם יי ועמד נצינא. צלי קדם יי. ויעדי מננא ית חויא, וצלי משה על עמא;
 ח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עֲשֵׂה לָךְ שָׂרָף וְשִׂים אֹתוֹ עַל-גֹּסֶם וְהָיָה
 כָּל-הַנְּשׂוּף וְרָאָה אֹתוֹ וַחֲיָי: ואמר יי למשה. עביד לך קליא. ושו יתיה על את. ויהי
 כָּל דִּיתְנִבִית, וַחֲוֵי יתיה ויתקיס; ט וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נְחֹשׁ נְחֹשֶׁת וַיִּשְׁמְהוּ עַל-הַנָּס
 וְהָיָה אִם-נִשְׂף הַנְּחֹשׁ אֶת-אִישׁ וְהֵבִיט אֶל-נְחֹשׁ הַנְּחֹשֶׁת וַחֲיָי: ועבד משה
 חויא דנחשא. ושויה על את. וחוי. כד נכית חויא ית גוברא. ומסתפל, בחויא דנחשא ומתקיס;

(ששי) י וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּאֵבֶת: ונטלו בני ישראל ושרו באזבות; יא וַיִּסְעוּ מֵאֵבֶת וַיַּחֲנוּ בְּעֵי הָעֵבְרִים בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי מוֹאָב מִמִּזְרַח הַשָּׁמֶשׁ: ונטלו מאזבות. ושרו במגזת עבראי. במדברא דעל אפי מואב. ממדנח שמשא; יב מִשֶׁם נִסְעוּ וַיַּחֲנוּ בְּנַחַל זָרְד: מתמן נטלו. ושרו בנחלא דזרד; יג מִשֶׁם נִסְעוּ וַיַּחֲנוּ מֵעֵבֶר אֲרֻנוֹן אֲשֶׁר בַּמִּדְבָּר הַיָּצֵא מִגְּבֹל הָאֱמֹרִי כִּי אֲרֻנוֹן גְּבֹל מוֹאָב בֵּין מוֹאָב וּבֵין הָאֱמֹרִי: מתמן נטלו. ושרו. מעברא דארנון דבמדברא. דנפיק מתחום אמוראה. ארי ארנון תחום מואב. בין מואב ובין אמוראה; יד עַל-כֵּן יֹאמֶר בְּסֵפֶר מִלְחָמֹת יְהוָה אֶת-יְהוָה בְּסוּפָה וְאֶת-הַנְּחָלִים אֲרֻנוֹן: על פן יתאמר. בספרא קרבין עבד יי על ימא דסוף. וגבורן על נחלי ארנון; טו וְאִשָּׁד הַנְּחָלִים אֲשֶׁר נָטָה לְשֵׁבֶת עָר וְנִשְׁעָן לַגְּבֹל מוֹאָב: ושפוד לנחליא. דמדברין לקביל לחית. ומסתמיד לתחום מואב; טז וּמִשֶׁם בְּאֵרָה הוּא הַבְּאֵר אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה לְמֹשֶׁה אֲסֹף אֶת-הָעָם וְאֶתְנָה לָהֶם מַיִם: ומתמן אתיהיבת להון בירא. היא בירא. דאמר יי

למשה. בנוש ית עמא. ואתין להון מיא; ט

וְבַסֵּת"י יז אַז יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשִּׁירָה הַזֹּאת עָלֵי בְּאֵר עֵנוּ-לָהּ: בכן שבח ישראל. ית תושבחתא דדא. סקי בירא שבחו לה; יח בְּאֵר חֲפְרוּהָ שְׂרִים כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעֲנַתָּם וּמִמִּדְבָּר מִתְנָה: בירא דחפרוהא רברביא. כרוהא רישי עמא. ספריא בחוטריהון. וממדברא אתיהיבת להון; יט וּמִמִּתְנָה נַחֲלִיאל וּמִנַּחֲלִיאל בְּמֹת: ומדאתיהיבת להון נחתא עמהון לנחליא. ומנחליא סלקא עמהון לרמתא; כ וּמִבְּמֹת הַגִּיאֵ אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה מוֹאָב רֹאשׁ הַפְּסָגָה וְנִשְׁקָפָה עַל-פְּנֵי הַיְשִׁימוֹן: ומרמתא. לחליא דבחקלי מואב. ריש רמתא. ומסתכיא על אפי בית

ישימון; פ

ז' בסת"י [ד'] (שביעי) (רביעי כשהן מחוברות) כא וישלח ישראל מלאכים אל-סיחון
 מלך-האמרי לאמר: ושלח ישראל אזגדין, לות סיחון מלכא אמוראָה למימר; כב אַעבְרָה
 בארצך לא נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר בדרך המלך נלך
 עד אשר-נעבר גבלך: אעבר בארעך. לא נסטי בחקל ובכרם. לא נשתי מי גוב. באורח
 מלכא נייל. עד דנעבר תחומך; כג ולא-נתן סיחון את-ישראל עבר בגבולו
 ויאסף סיחון את-כל-עמו ויצא לקראת ישראל המדברה ויבא ייהצה
 וילחם בישראל: ולא שבק סיחון ית ישראל למעבר בתחומיה. וכנש סיחון ית כל עמיה. ונפק.
 לקדמות ישראל למדברא. ואתא ליהן; ואגים קרבא בישראל; כד ויבהו ישראל לפי-
 חרב ויירש את-ארצו מארנן עד-יבק עד-בני עמון פי עז גבול בני
 עמון; ומחיה ישראל לפתגם דחרב. וירית ית ארעיה מארנונא. עד יובקא עד בני עמון. ארי
 תקיף. תחומא דבני עמון; כה ויקח ישראל את כל-הערים האלה וישב
 ישראל בכל-ערי האמרי בחשבון ובכל-בנתיה; ונסיב ישראל. ית כל קרוי
 האלין. ויתיב ישראל בכל קרוי אמוראָה. בחשבון ובכל פפרנא; כו כי חשבון עיר סיחון
 מלך האמרי הוא והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את-כל-
 ארצו מידו עד-ארנן; ארי חשבון. קרתא. דסיחון. מלכא אמוראָה היא. והוא אגים
 קרבא. במלכא דמואב קדמאה. ונסיב ית כל ארעיה, מניה עד ארנון; כז על-כן יאמרו
 המשלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון: על כן. ימרזן מתליא עולו
 לחשבון. תתבני ותשתכלל קרתא דסיחון;

כח **כִּי־אֵשׁ יֵצֵאָה מִחֻשְׁבּוֹן לַהֲבִיבָה מִקְרִית סִיחֹן אֲכָלָה עַר מוֹאָב בְּעֵלְי בְּמֹת אֲרֻנָּן:** ארי קדוש תקיף באישא נפק מחשבון. עבדי קרבא בשלהביתא מקרתא דסיחון. קטילו עמא דשרו בלחית מואב, פומריא דפלחין בית דחלת רמתא דארנון; **כט אוי־לך מואב אבדת עם־כמוש נתן בניו פליטם ובנתיו בשבית למלך אמרי סיחון:** וי לכו מואבאי. אבדתון עמא דפלחין לכמוש. מסר בנוהי צירין ובנתיה בשביא, למלכא אמוראה סיחון; **ל ונירם אבד חשבון עד־דיבן ונשים עד־נפח אשר עד־מידבא:** פסקת מלכו מחשבון עדא שולטן מדיבון. וצדיאו עד נופח, דסמיד על מידבא; **לא וישב ישראל בארץ האמרי:** ויתיב ישראל, בארע אמוראה; **לב וישלח משה לרגל את־יעזר וילכדו בנתיה ויירש (קרי ויירש) את־האמרי אשר־שם:** ושלח משה לאללא ית יעזר. וכבשו פפרנהא, ותריך ית אמוראה דתמן; **לג ויפנו ויעלו דרך הבשן ויצא עוג מלך־הבשן לקראתם הוא וכל־עמו למלחמה אדרעי:** ואתפניאו וסליקו. לאורח מתנן. ונפק עוג מלכא דמתנן לקדמותהון. הוא וכל עמיה, לאגחא קרבא לאדרעי;

(מפטיר) **לד ויאמר יהוה אל־משה אל־תירא אתו כי בידך נתתי אתו ואת־כל־עמו ואת־ארצו ועשית לו כאשר עשית לסיחון מלך האמרי אשר יושב בחשבון:** ואמר יי למשה לא תדחל מניה. ארי בידך. מסרית יתיה. וית כל עמיה וית ארעיה. ותעביד ליה. כמא דעבדתא. לסיחון מלכא אמוראה, דיתיב בחשבון; **לה ויכו אתו ואת־בניו ואת־כל־עמו עד־בלתי השאיר־לו שריד ויירשו את־ארצו:** ומחו יתיה וית בנוהי וית כל עמיה. עד דלא אשתאר ליה משוייב, ויריתו ית ארעיה; **כב א ויסעו בני ישראל ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן ירחו:** ונטלו בני ישראל. ושרו במישריא דמואב, מעברא לירדנא דירחו; **ס**